

Květuše Tobiášová – Vzpomínky na rok 1968 ze středočeského Stratova

Životopis:

Paní Květuše Tobiášová se narodila v roce 1952 ve středočeském Stratově. Základní školu navštěvovala v nedaleké Lysé nad Labem, byla to Základní škola Bedřicha Hrozného. Na tuto dobu vzpomíná s láskou nejen na školu, ale samozřejmě na svoji rodinu, která při sobě vždycky držela a vychovávala svoji holčičku v lásce a porozumění.

Paní Květa od útlého věku ráda jezdí na kole a je velmi společenská. Vyrůstala v chalupě a zpočátku neznala minulost své rodiny, která si prošla velkým traumatem. Jejím prarodičům totiž komunisté zabrali majetek, na němž hospodařili, což bylo pro rodinu vážně těžké.

Paní Květa toto období nezažila, narodila se o pár let později a dodnes ji mrzí, že se babičky s dědou více neptala na jejich minulost. Oba dva totiž, zřejmě i v důsledku prožitého traumatu, zemřeli zbytečně brzy.

Po základní škole získala středoškolské vzdělání v nedalekém Nymburce. Chodila na tamní Všeobecně vzdělávací školu, tříleté vzdělání později gymnázium, kde se jí moc líbilo. Měli skvělou paní ředitelku, která měla všechny žáky jako své děti. V roce 1968 jela paní Květuše s celou třídou na chmelovou brigádu. To byla tradiční záležitost a povinnost všech mladých lidí. Když byla na chmelu, tak do tehdejšího Československa vtrhly armády států Varšavské smlouvy.

Rodiče o děti začali mít velký strach a paní ředitelku začali bombardovat prosbami o informace a o to, aby se jejich děti mohly vrátit z chmelové brigády dříve. Paní ředitelka je nakonec stáhla domů. Paní Květa se vracela přes rozbité Československo domů a viděla všechny hrůzy, které zde armády napáchaly.

Paní ředitelka potom byla komunistickou stranou sesazena z postu ředitelky, protože nebyla splněna občanská povinnost očesání chmele.

Po absolvování Střední všeobecně vzdělávací školy, ukončené maturitou byla přijata na Sociálně právní školu v Praze, také ukončenou maturitou.

V Květině rodné vsi Stratově poté začalo peklo. Vojáci se totiž usídlili vedle v Milovicích a přes obec často projížděli a chovali se sobecky a neomaleně. Kvěťě dokonce jeden z nich přejel pětiletého příbuzného. Blízko u obce také spadla stíhačka.

Obyvatelé si nakonec nějakým způsobem zvykli. Vojáci v Milovicích zůstali až do devadesátých let.

Paní Květa se mezitím vdala, porodila dvě děti. Chtěla ještě studovat práva, ale nakonec, protože má ráda děti a chce jim pomáhat, začala pracovat pro odbor sociálně-právní ochrany dětí. Pomoc ohroženým dětem byla její celoživotní pracovní náplní a pokračuje v ní i dnes, kdy pracuje pro neziskovou organizaci POINT Milovice.

Když přišla sametová revoluce, tak byla paní Květa na výletě v Polsku. Rok 1989 vnímá pozitivně. Sama říká, že tehdy cítili velkou naději a těšili se, až režim padne a začnou svobodné volby. Hodně tehdy s manželem věřili Václavu Klausovi a dokonce vstoupili do ODS. Paní Květa dodnes žije ve Stratově a svou lásku a péči věnuje dětem, vnoučatům, své zahradě i práci.